

in memoriam / **Brief aan**
Dries Wieme (1927-1992)

Lieve Dries,

Als we nu gewoon eens deden alsof het niet gebeurd was. Als we nu gewoon eens verder bleven doen, zoals we bezig waren. Zo van: jij belt af en toe met de vraag of we dit of dat stuk gelezen hebben en wat we ervan vinden; en of we iets van die ene voorstelling in Parijs hebben gehoord; en wij antwoorden daar dan op of vertellen je van een andere tekst of boek of tekening waarvan wij dan weer vinden dat jij die eens nader moet bekijken...

Zo vanzelf ging dat, het weven van dat web; met dat soort van spontane interesse-draden was jij verbonden met bijna iedereen in de Vlaamse en misschien ook in de Nederlandse theaterwereld. Jij kon niet ophouden met nieuwe draden te weven, niet ophouden met het toch maar weer aangaan van een andere uitdaging. Een passie waar geen einde aan kwam. Mooi was dat. En zo helder.

Je zei ooit in dat interview - toen we het hadden over je eerste jaren in het vak, over toen je net van de Studio kwam - "wij wilden niet alleen *doen*, we wilden ook *denken*". Dat is een draad gebleven in jouw web; je hebt altijd deuren willen openmaken - naar de tijd, naar de wereld -; je bent altijd blijven lezen; honger naar nieuw materiaal; eigenlijk was je een acteur-dramaturg. Je gaf de indruk monkelend aan de kant te staan en afwachting toe te kijken; en als men zich dan later afvroeg hoe een project eigenlijk tot stand gekomen was, dan bleek vaak dat het initiatief van jou was uitgegaan. Jij vroeg, jij koos, maar dat gebeurde bijna onmerkbaar, nooit opdringerig. Met bescheiden bedachtzaamheid.

Zo repeteerde je ook. Je kon heel intens luisteren, heel nauwkeurig begrijpen. Je leek een spons die alles opsorpt. Met een groot vertrouwen in de continuïteit van het werk.

Dat als je lang schaaft, het blanke hout wel zichtbaar wordt. Dat als je genoeg draden weeft, er wel een web ontstaat.

Die twee ritmes in je: dat ene gestage, weloverwogen - niemand die je tot haast kon dwingen - en dat snelle, levendige, dat uitbarsten kon. Zo was je humor ook: een deksel dat plots van een stoomketel vliegt.

En dan: dat je terwijl je ouder werd, zo organisch door kon blijven groeien... het stopte nooit, dat werken aan je web.

En dan: die zo stille, zo verstandige bescheidenheid...

En dan:...

De spin is weg nu. Naar beneden gevallen. Maar het web dat je tussen ons geweven hebt, blijft. Als we nu gewoon eens deden alsof het niet gebeurd was, alsof dit niet de laatste brief was...

Marianne Van Kerkhoven

P.S.

Weet je nog dat toen we dat programma met materiaal van Beckett wilden maken - één van die projecten die er vroeg of laat nog moesten komen - dat we toen al een tekstje uitgekozen hadden uit *Mercier et Camier*? Dat ging zo:

Que cela nous serve de leçon, dit Camier.

C'est-à-dire? dit Mercier.

Qu'il ne faut jamais désespérer, dit Camier.

Faisons confiance à la vie.

A la bonne heure, dit Mercier. Je craignais de t'avoir mal compris.

Dag Dries, het ga je goed daarboven.

Dries Wieme en Bert André (links), *Sluis (Victoria)* /
Corneel Maria Ryckeboer